

hann geti komið af stað til Íslands með fyrstu ferð póstgufu-
skipsins þangað í vor.

1872.
27. janúar.

Þetta gefst yður til vitundar, yður til leiðbeiningar og frek-
ari ráðstöfunar.

9. Bréf dómsmálastjórnarinnar til utanrikisstjórnar- innar, um skemmdir á eggvarpi í Grundarfirði¹.

2. febrúar.

Í bænarskrá nokkurri, sem amtmáðurinn yfir vesturumdæmi Íslands hefir sent hingað, hefir Helgi prestur Sigurðsson að Setbergi innan Snæfellsnessýslu borið sig upp undan því, að frakkneskir fiskimenn hafi gjört óspektir sumarið 1870, og sérílagi undan því, að skipverjar af skipinu *Marie Desirée*, S. B. N. 28, frá *Porteux*, sem skipstjórnarmaður *Giquel* ræður fyrir, hafi skemmt æðarvarpið á eyjunni Melrakkaey í Grundarfirði, sem heyrir tæðu prestakalli til. Með réttarprófi, sem haldið hefir verið útaf þessu, samkvæmt boði stjórnarráðsins, og sem vèr jafnframt sendum útskrift af og staðfesta útleggingu af henni á Dönsku, má og álíta fullsannað, að fimm menn af skipshöfninni á tæðu frakknesku skipi, — en eigandi þess eða útgjörðarmaður er nefndur *Hervé* —, hafi lent báti við eyjuna, og hafi þeir menn gengið á land upp; þar hittu synir prestsins þá, og sáu, að einn þeirra, sem sagður er stýrimaður, hëlt á vandlaup, og voru í honum tveir dauðir æðarfuglar, dauður hundi, 7 æðaregg og æðarfuglahreiður eitt, er í var hërumbil tvö lóð af hreinum æðardún, og var þessi maður jafnframt að drepa þriðja æðarfuglinn. Prestur metur skaða þann, sem hann hefir orðið fyrir við þetta, á 100 rd., en amtmáðurinn yfir vesturumdæminu hefir í þessu skyni getið þess, að hann álíti 25 rd. nokkurnveginn hæfilegar skaðabætur í þessu tilfelli, jafnvel þó skaðabæturnar verði miðaðar við hinar skaðlegu afleiðingar, sem slíkur óskundi geti haft í för með sér, en það er útaf þessu tekið fram, að það sè nauðsynlegt skilyrði fyrir því, að æðarvarp þrif-

¹) Tíðindi um stjórnamálefni Íslands III., 188.

1872.

2. febrúar.

ist, að fuglinn verði ekki með nokkru móti styggður, sérilagi ámeðan hann verpi og liggi á eggjum, með því álita megi, að allur ófriður hræði fuglinn burt, og gjöri að verkum, að hann komi ekki aptur á sama stað.

Útaf þessu mælumst vör til, að utanríkisstjórnin góðfúslega láti í tæ aðstoð sína til þess, að þeim, sem ætla má að hafi haft í frammi þessi spillvirki, verði hegnt fyrir, og skal þess jafnframt farið á leit, að þess verði krafizt, að sá eða þeir, sem verða uppvisir að þessu, verði hver um sig dæmdir í 5 rd. sekt, samkvæmt tilskipun um veiði á Íslandi 20. júní 1849, og að auki skyldaðir til að greiða hæfilegar skaðabætur.

12. febrúar.

10. Bréf dómsmálastjórnarinnar til stiptamtannsins yfir Íslandi, um endurgjald alþingiskostnaðar.

Útaf spurningu þeirri, sem þær, herra stiptamtmaður, í bréfi, dagsettu 6. nóvbrm. f. á., hafið borið upp, hvort það, sem enn ekki var búið að jafna niður 31. marzm. f. á. af alþingiskostnaði þeim, sem greiddur hafði verið fyrirfram úr ríkissjóðnum, en það var 421 rd. 3 sk., skuli renna í ríkissjóðinn, eða falla til hins íslenzka landssjóðs, gefum vör yður til vitundar, yður til leiðbeiningar, að dómsmálastjórnin hefir beinlínis tekið það fram við umræður þær, sem fram fóru milli hennar og nefndar þeirrar, sem sett var í fólksþinginu, áður en lögin um hina stjórnarlegu stöðu Íslands í ríkinu, 2. janúar 1871, komu út, að eptirstöðvar af íslenzkum tekjum, sem taldar höfðu verið í fjárhagslögum fyrir 1870—71 eða fyrri fjárhagsár, skyldi renna í hinn almenna ríkissjóð, án tillits til þess, hvenær þær í rauninni yrði goldnar, og að þetta yrði einnig að gilda um það fæ, sem kæmi svo sem endurgjald fyrir það, sem goldið hefði verið fyrirfram úr ríkissjóðnum, til kostnaðar bæði við fyrri alþing og þá sérilagi við alþing 1869. Sökum þessa getur það ekki komið til álita gagnvart ríkissjóðnum, að fæ því, sem hér er verið að ræða um, hafi ekki verið jafnað niður í tækan tíma, og verður því að telja með tekjum